

27/05/2020

Μητροπολίτης Λαρίσης: “ΤΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ το Editorial του Σεβ. Μητρ. Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερωνύμου](#), στο 3ο τεύχος της περιοδικής επιστημονικής εκδόσεως “Αχιλλίου Πόλις” της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου.

ΤΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΜΕΝ

Όσο περνάει ο καιρός και πληθαίνουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας, όσο αὐξάνεται τὸ πρὸς δημοσίευση ὕλικό, όσο κατατίθενται ἀπὸ ἐπαίοντες ἀξιόπιστες προτάσεις γιὰ τὴν ἐξέλιξή του, τόσο συναυξάνεται ἡ αἴσθησις τῆς εὐθύνης μας ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, μέσα ἀπὸ τὸ πρωτόγνωρο γιὰ τὴν ἐπαγγελισί μας Μπιρόπολι ἐγχείρημα. Τονίζαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος ὅτι τὸ περιοδικό μας δὲν εἶναι κομμάτι ἀψηλο χαρτί, ἀλλὰ κατάθεσι ψηλῆς ἀπὸ ὅλους ὅσοι συμμετέχουν στὴ δημιουργία του καὶ ἀναζήτησι πορείας ζωῆς ἀπὸ ὅσους συμμετέχουν στὴ μελέτη του. Κι αὐτὸ ἀποδευκνύεται καθημερινὰ στὴν πράξη. Ὅχι ἐπειδὴ τὸ περιοδικό μας πλέον παραπαύεται ἀπὸ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα καὶ ἐργασίες, ἀλλὰ διότι καταγράφεται ἡ ἱκανότητά του νὰ προβληματίζει καὶ νὰ ἀντιπαραβάλλει ἰδεοληψίες καὶ προκαταλήψεις.

Τρίτο τεῦχος. Τὰ δύο πρῶτα ὀφειλετικά στοὺς δύο μεγάλους Ἀγίους καὶ συμπολιούχους τῆς πόλης μας, τῆς Λαρίσας μας, Ἀχιλλιο καὶ Βησσαρίωνα, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Πολιούχους Λαρίσης. Τὸ τρίτο καθυκόντως στὴ μάνα μας, τὴν Ἐκκλησία. Ὅχι γιὰ ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσουμε ἀφορμές νὰ ἐλέγξουμε τὴ συνειδήσὶ μας καὶ νὰ διερευνήσουμε τὴν αὐτοσυνειδήσὶα μας ὡς Ὁρθόδοξοι, ἰδίως τὴν εὐθύνη μας ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας ποὺ μᾶς προσφέρει τὴ σωτηρία, τὴ Θέωση, τὴ Χάρη!

Δὲν τὸ ἀφιερώνουμε τὸ τεῦχος μας γενικὰ στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ στὴν ἐνότητά της. Αὐτὸ ποὺ πολλοὶ δηλώνουν ὅτι διακυβεύεται στὴς ἡμέρες μας. Παράξενη λέξη: «διακυβεύεται». Δηλαδή, παίζεται στὰ ζάρια, στοὺς κύβους. Κι ἀπὸ ποιοὺς παίζεται στὰ ζάρια; Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ στὸ ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας δροῦν καὶ ἐνεργοῦν ἐναντίον της. Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀντὶ νὰ τὴν ζοῦν. Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παίζουν μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀντὶ νὰ τὴν σεβαστοῦν. Ἐχουν χορτάσει τὰ αὐτιά μας ἀπὸ κηρύγματα δεχαστικά, συνθήματα μίσους, ἐπιχειρηματολογία ἀνυπόκοπτη ποῦ, κάνοντας λήψη τοῦ ζητουμένου, ἐπιχειρεῖ νὰ δικαιώσει τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ τὴν καθιερώσει ὡς ἀρετή, καὶ μάλιστα, ἰσοπεδώνοντας ὅποιον τολμᾷσει καὶ μιλᾷσει λογικά, θεολογικά, ἱεροκανονολογικά...

Ὅρισμένοι στὴς ἡμέρες μας αὐτοχρίονται καὶ αὐτοθαυμάζονται ὡς αὐθεντικοὶ ἐκφραστές ἐκκλησιαστικότητας, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ διαπράττουν τὴν ὑπέροκλη ἁμαρτία, τὴ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο ἐπιμένει νὰ τοὺς ἄγνοεῖ. Καὶ ἡ βλασφημία τοὺς στοχεύει τὴν Ἐκκλησία τῆς Χάρ-

τος, προσπαθώντας να καθιερώσουν θεσμικό τμήμα της και χαρισματικό, ώστε με ασφάλεια να κτυπούν τό πρώτο έπικυλούμενο ότι αντίκουν στο δεύτερο. Κι όλ' αυτά, ένώ στο Σύμβολο της Πίστης, όσοι Όρθόδοξοι, έπιμένουμε να όμολογούμε τίν Έκκλησία ως Μία! Συνήθεις στόχοι της έμμανούς χολής που έκτοξεύουν συκοφαντικά: οί Σύνοδοι της Έκκλησίας μας, οί Έπίσκοποι, και μάλιστα οί τά πρώτα, κυρίως στην εύθύνη, φέροντες, όσοι τολμούν να ημελλίσουν λόγω διαφωνίας μαζί τους. Κύριο χαρακτηριστικό της διεστραμμένης θεολογικής τους σκέψης είναι ότι αντί να διεκδοκούν τόν άνωθεν φωτισμό του ήγεμόνα νου, ώστε με κριτήρια ούρανοθ να διεκρινεύουν τά επί της γης, «ώς έν ούρανοθ και επί της γης», διεκδοκούν τό ακριβώς αντίθετο. Μέ έπιμονή στον σκοτασμό του νούς να διεκδοκούν με άπολυταρχική νοοτροπία τά σούβαλα της γης, στα όποια θέλουν να ύποτάξουν αυτούς που από τόν Θεό Έδουτή και Δομήτορα της Έκκλησίας, τόν Χριστό μας, έχουν τίν έντολή να πομαίνουν τά πρόβατά Του «αιρύσσοντες αυτούς πάντα όσα ό Κύριος έντελειστο» και όχι άπαράδεκτα φληναφήματα ή έξυπνωσμούς ανθρώπων!

Γιά όλους εκείνους μάς προειδοποιεί ό Στ' Κανόνας της Αγίας Β' Ούκουμενικής Συνόδου, περιέχοντας έναν περίφημο όρισμό: «(...) Αίρετικούς δέ λέγομεν, τούς τε πάλαι της έκκλησίας άποκηρυχθέντας, και τούς μετά ταυτά ύφ' ήμών άναθεματισθέντας- προς δέ τούτοις, και τούς τήν πίστιν μέν τήν ύγιή προσποικιμένους όμολογείν, άποσχίσαντας δέ, και άντισυνάγοντας τοίς κανονικοίς ήμών έπισκόποις (...)». Έκμινεύει ό Ζωναράς τόν Κανόνα: «(...) Αίρετικούς δέ πάντας καλεί τοίς παρά τήν όρθόδοξον πίστιν δοξάζοντας, καν πάλαι άπεκηρύχθησαν, καν προσφάτως, καν παλαιαίς αίρέσεσι κοινωνώσι, καν νέαις (...) όλλά και τοίς άποσχίσαντας εκ των ιδίων έπισκόπων, και εκείνοις άντισυνάγοντας, καν δοκώσιν όρθοδοξείν.». Έπεξηγεί ό Βαλααμών: «Ούκ έπαύσατο ποτε ό πόλεμος ήμών Σατάν δια συκοφαντίας μολύνων τας ύπολήψεις των αγαθών ανθρώπων, και μάλλον των έπισκόπων». Και αυτό ή αυτοσυνειδησία της Έκκλησίας μας τό όνομάζει αίρεση!

Έπειδή είμαστε νεώτεροι στην Άρχιερωσύνη, κρινούμε σκόπημο να δώσουμε τόν λόγο σε κάποιους από αυτούς που έχουν καθιερωθεί στη συνείδηση της Έκκλησίας ως έκφραστες του Θείου θελήματος, ως «γενόμενοι και τρώπων μέτοχοι» διάδοχοι των Άποστόλων. Δύο κείμενα ισχυρά περί ένότητας της Έκκλησίας. Τό πρώτο από έναν Έπίσκοπο που τώρα εύρίσκεται στη Θριαμβεύουσα Έκκλησία συμβασιλεύοντας και συνδιακωνίζοντας με τόν Άρχιεπίσκοπο Χριστό: ή εισήγηση περί ένότητας της Έκκλησίας ή όποία παρουσιάστηκε στην τακτική Συνεδρίαση της Έκκλησίας Συνόδου της Ιεραρχίας τό 1972 από τόν

Μητροπολίτη Χαλκίδος κυρό Νικόλαο Σελέντη. Τό δεύτερο από έναν Επίσκοπο της Στρατευομένης επί γης Έκκλησίας, από τούς ισχυρότερους εκφραστές της Ορθόδοξης Θεολογίας: «Έκκλησία συστήματος και συνόδου ἐστίν ὄνομα», ἄρθρο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπλίου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Γερσθένου. Καί κοντά σέ αὐτά τά δύο ἄρθρα, πολλά ἄλλα πού διδάσκουν τήν υπέρβαση τῆς ἀγάπης ὡς ἀντίδοτο στούς θιασώτες τοῦ μίσους, πού ἐκκλησιοποιοῦν καί δέν διαχωρῶν, πού ὑπουργοῦν τό «εἰς ἐνότητα πάντα ἐκάλεσεν»!

Τό λοιπόν, προσεγγί, μετάνοια, ἐξήγηση τοῦ Θεοῦ Ἑλέους, ὥστε νά μή φθάσουμε ποτέ νά κατηγορηθῶμε ὅτι ἐξατίας μας στήθηκε ὁ ἄγραφος χιτών τοῦ Χριστοῦ! Γιά νά μὴν ἀκούσουμε ποτέ τό «οὐαί δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται» (Ματθ. 18, 7)! Γιά νά μὴ γίνει ἡ συκοφαντία «ἀνεκτί συνήθεια» στόν ἐκκλησιαστικό χώρο. Γιά νά μὴν ἀφορᾷ σέ ἐμᾶς ἡ κατηγορία τοῦ Κυρίου ὅτι «δι' ἐμᾶς βλασφημεῖται τό ὄνομά μου τοῖς ἔθνεσιν» (Ρωμ. 2, 24). Γιά νά μᾶς ἀναγνωρίζει ὁ Ἅγιος Θεός ὅτι πορευόμαστε τά διαβήματά μας κατὰ τό λόγιόν Του καί μόνον!

† Ὁ Λαζάρης καί Τυρνάβου Γερώνυμος